

ALLES

KORT
ROTTERDAMS

Zoltan el Adel

Wolfert van Borselen Tweetalig

Het begon met een idee.

Ik ben een lui persoon, ik heb helemaal geen zin in dingen, dus wat voor verhaal zou ik mee kunnen maken? Wat wil ik doen? Aangezien ik een lui persoon ben dacht ik, laten we gewoon gaan zitten. Midden op de weg.

Het klinkt raar, maar het voelde echt fijn. Niet meer stressen over school, niet meer denken aan school, gewoon eventjes rusten. Als ik daar zit, voel ik de wereld om me heen. Daar, op dat punt, draait de wereld om me heen. Wat ik zie, is mijn wereld. De wereld is informatie die door ons wordt verwerkt. Je voelt je dan pas echt vrij. Vrij van alles.

Ik ging dus lopen, en maar lopen. Ik begon bij school, en ging richting de dierentuin. Aan mijn rechterkant was een mooi groen park met allemaal kinderen die daar met elkaar speelden. De lente is mooi, de zon schijnt en het is warm. Maar hier komt ook een eind aan, dingen veranderen, de wereld verandert, en wij ook. Lente wordt zomer, zomer wordt herfst, herfst wordt winter en winter wordt lente. Omdat alles verandert, moeten we het heden waarderen. Ik heb vervolgens een boom beklommen. Dat doe ik nooit, omdat ik hoogtevrees heb, maar je moet altijd dingen uitproberen. Je moet door je angst klimmen, net zoals ik klom in de boom. Voor iemand die bijna nooit vanzelf naar buiten gaat is dit wel wat anders. Je merkt dan pas hoe mooi het buiten is. Wanneer ik naar school fiets, zit ik niet op te letten, maar wanneer ik echt rondkijk, zie ik een andere wereld. Je moet dingen waarderen voordat ze verdwijnen.

Nadat ik mezelf vies had gemaakt door een boom te beklimmen, liep ik door, totdat ik aankwam bij een plek waar het heel erg druk was. Mensen gingen en kwamen. Zo gaat het in het leven ook. Sommigen gaan en worden vergeten, anderen komen en maken een deel uit van ons lot. Iedereen die deel uitmaakt van jouw verhaal is er voor een reden, en wij ervaren gezamenlijk het prachtige leven, iedereen heeft recht om een mooi leven, dus maak het leven van anderen leuk en plezier.

Mijn verhaal eindigt nadat ik bijna aangekomen was bij onze school. Na al dat lopen, zitten, weer opstaan, ging ik even liggen tussen tramrails. Er kwam een einde aan mijn avontuur.

Het is best leuk om je eigen verhaal te beleven. Wij ervaren allemaal tegelijkertijd "het leven", en jij bent diegene dat bepaalt hoe jouw verhaal zal aflopen. Je hebt maar één kans, gebruik die. Doe iets dat je normaal niet zou doen. Ga jÓuw verhaal beleven.

Beeld: © Sandra Zegarra Patow, 2017

DE
KRACHT
VAN
ROTTERDAM
.NL

POWERED BY
PASSIONATE
BULKBOS